

Den nysgerrige humanist

NEKROLOG

Lektor, dr.phil. **Jørgen Mejer**, der i morgen bisættes fra Skt. Jacobs Kirke i København, nåede kun at runde 67 år, før han blev indhentet af en gammel sukkersyge og dens følger. Men han kom tidligt i sving, og han lod sig ikke standse.

Som nybagt kandidat blev han fra 25-års alderen lærer og forsker på sit Institut for Klassisk Filologi ved Københavns Universitet, og han fandt rask sin niche i filohistorien. Han skrev disputats om Diogenes Laertios' hellenistiske værk fra 200 e.Kr. om de græske filosoffer, og han tog selv tråden op i bøger og artikler om de filosofiske skoler og moral-tænkningen i Athen fra Parmenides til Sokrates og Platon.

Mejer svor til den klassiske traditions betydning, og med dét budskab berejste han også amerikanske og kinesiske universiteter og deltog energisk i organisering af forsknings-samarbejde og folkeoplysning, bl.a. som leder af Folkeuniversitetet i København 1979-93 og som direktør for Det Danske Institut i Athen 2001-04.

Han var tidligt med til at nyoversætte Ciceros skrifter, men primært gjaldt det græsk kultur. Han skrev om de tre store tragikere og oversatte Euripides og Sofokles - det sidste i frugtbart samarbejde med digteren Søren Ulrik Thomsen. Deres fordanskninger af Sofokles' 'Ødipus' (1990) og 'Fønikerinderne' (1997) forener i sjælden grad filologisk præcision og sproglig kraft.

Det blev også til Platonudvalget 'Kend dig selv' (2002), og det samme kan siges om Mejer: Han kendte sig selv. Han vidste, hvad hans sygdom krævede og kunne koste, han økonomiserede med kræfterne, men han var også kammeratligt generøs. Jeg kan bevidne det fra vores samarbejde om Gyldendals Verdenslitteraturhistorie (1985-93), hvor han ikke bare skrev - eminent - om det klassiske Athens og den romerske kejsertids litteratur, men også bi-

JØRGEN MEJER. Privatfoto

drog til at få form på opslagsafsnit i alle syv bind. Det hele interesserede ham, og hvis hans diabetes krævede akut indsats, trak han ugenert en sprøjte frem og stak den i maven. Jeg har overværet sceneriet på Restaurant Bastionen og Løven, hvor nærheden til Christiania bidrog til, at det vakte en del opsigt, men Jørgen Mejer gennemførte med stift upperlip og stoisk humor.

Med samme selvironi sagde han om egne værker, at de var delt mellem dem på dansk, der var ukendt udenlands, og dem på udenlandsk, der blev oversat i Danmark. Men han blev ved som den uanfægtede arbejder i Herrens vingård og som mønster på den klassiske humanist - nysgerrig, præcis i detaljen, bred i udsyn og engagement, selv når det for offentligheden kunne ligne specialiteter.

Jørgen Mejers motto kunne være Voltaires ord: »Det er det overflødige, der er det nødvendige«, og både som forsker og som formidler formåede han muntert at forklare selv en flok urolige gymnasiaster og eller kinesiske studiner, hvorfor det er værst for os selv, hvis vi glemmer Europas klassiske arv.

HANS HERTEL